

Arrest

nr. 155 496 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 september 2015.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) de problemen met haar ex-echtgenoot bezwaarlijk als haar rechtstreekse vluchtaanleiding kunnen worden beschouwd, gezien deze problemen ruim twee jaar voor haar asielaanvraag in België plaatsgrepen en zij sinds haar echtscheiding geen zwaarwichtige problemen meer heeft ondervonden met haar ex-echtgenoot, (ii) de vrees voor de broers van haar ex-echtgenoot puur hypothetisch is, (iii) zij geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen van louter interpersoonlijke en

gemeenrechtelijke aard geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Macedonië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iv) zij geen elementen aanhaalt dat het hoederecht over haar dochter haar ontzegd werd om redenen die verband houden met de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, en dit niet kan gelijk gesteld worden met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en (v) wat de beweerde problemen van haar moeder en broer L. betreft, zij verklaart dat hun problemen niets met haar problemen te maken hebben en deze geen motief waren voor haar persoonlijke asielaanvraag, en in het kader van de asielaanvraag van haar ouders, broer L. en zus L. eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen daar hun asielmotieven geenszins overtuigend overkwamen en er ten aanzien van Macedonië geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk werd gemaakt.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Verzoeksters huidige stelling dat "de beslissing naar tegenstrijdigheden wijst tussen de verklaringen van broer en zus ivm de huiszoeking en de manier waarop deze plaatsvond op een ogenblik dat de ouders reeds Macedonië verlaten hadden" mist feitelijke grondslag en elke ernst, aangezien hierover in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept. Er wordt in de bestreden beslissing niet het minste gewag gemaakt van tegenstrijdige verklaringen van verzoeksters broer en zus.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoekster naar informatie omtrent o.a. (de werking van) justitie in Macedonië en de terroristische aanvallen in de stad Kumanova in mei 2015, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontkrachten.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Macedonië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Noch uit de informatie opgenomen in het administratief dossier, noch uit die door verzoekster aangebracht blijkt dat de actuele situatie in Macedonië er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, of van dien aard dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 september 2015, voert verzoekende partij aan dat zij en de personen in het dossier 172 294 één familie zijn die afkomstig zijn uit Macedonië, met uitzondering van eerste verzoekende partij in voornoemd dossier. Zij wijst op de recente rellen in Macedonië waarbij haar ouderlijk huis werd vernield. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 7 september 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar haar verzoekschrift en naar de algemene situatie in haar land van herkomst, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. De loutere stelling dat er recent rellen hebben plaatsgevonden in Macedonië waarbij haar ouderlijk huis zou zijn vernield, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke. De Raad wijst er op dat zij met dergelijk algemeen verweer dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Dat verzoekende partij en de personen in het dossier 172 294 één familie zijn die afkomstig zijn uit Macedonië, met uitzondering van eerste verzoekende partij in voornoemd dossier, doet aan voorgaande geen afbreuk.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS